

Het is oké om je kwaad te maken!

Afgelopen zomer stond de wereld van Anouck Meier plots op z'n kop. Terwijl ze rustig met haar gezin aan het genieten was van een vakantie in Zweden ging haar Instagrampost helemaal viraal. Ze reageerde er terecht op enkele uitspraken van politici rond de dagelijkse zorgarbeid die vrouwen opnemen. Maar ze heeft nog veel meer te vertellen, want vanaf 15 januari ligt haar boek in de winkel.

In ondernemersland ben je geen onbekende meer. Als expert in marketing en timemanagement inspireerde en begeleidde je al heel wat mensen. Maar voor wie geen ondernemer is: wie is Anouck en wat doet ze?
"Heel kort samengevat: ik ben politicoloog, voormalig advocate en daarna ondernemer geworden. Ik richt me

vooral op vrouwelijke ondernemers en help hen met hun marketing. Ik ondersteun hen om op een authentieke, eigen manier naar buiten te komen met hun zaak. En dat mag al eens wat rebels zijn. Daarnaast coach ik ook vrouwen om hun tijd en werk beter te gaan inrichten. Strikt genomen noemt men dat dan timemanagement en productiviteit, maar ik gebruik die term een beetje met tegenzin omdat het zo zwaar klinkt."

Deze zomer ging een van je berichten viraal. Dat is al even geleden, maar toch nog razend actueel. Kan je nog eens vertellen hoe dat precies zat?
"Normaal ben ik van het principe: 'Op vakantie is op vakantie. Ik trek me van niets iets aan!' Ik vind dat zelf belangrijk om terug op te laden. Maar mijn oog viel op een artikel waarin Vincent Van Quickenborne de gevleugelde

uitspraak: 'Van mij mogen vrouwen thuisblijven om te zorgen voor de kinderen, alleen niet op de kosten van de maatschappij' deed."

"Dat is behoorlijk in 'het verkeerde keelgat geschoten' - zoals ze hier bij ons zeggen - en duidelijk niet alleen bij mij. Ik was zodanig gechoqueerd dat ik mij toch even apart moest zetten om mijn gedachten op papier en online te zetten. Op een bepaald moment was het bericht al meer dan 500 000 keer gelezen en werd het ook opgenomen door verschillende kranten."

"De eerste vraag die ik dan kreeg van journalisten was: 'Ben je dan zelf huismoeder?' Maar daar ging het helemaal niet om. Alle vrouwen doen aan onbetaalde arbeid, of ze daar nu nog een job naast doen of niet. Het gaat om dat fundamentele gebrek aan respect voor vrouwen in het algemeen en voor de onbetaalde arbeid die ze doen."

"Mijn inbox ontplofte en de verhalen waren soms echt schrijnend. Geen enkele taak in het huishouden of rond de zorg van de kinderen bestaat alleen uit de uitvoering van die taak. Het gaat over: bedenken dat die taak er is, hoe we die taak gaan doen, dan de uitvoering zelf en vaak is er nog een stukje opvolging nodig. Met mondjesmaat zien we bij de uitvoering van die taak een verdeling, maar alle andere zaken blijven toch nog vaak bij de vrouw liggen."

Wij benoemen dat als emotionele arbeid. De balans zit daar inderdaad nog helemaal niet goed.

"In de jaren '70 zijn vrouwen massaal de arbeidsmarkt op getrokken, maar mannen hebben absoluut niet in dezelfde mate de omgekeerde beweging gemaakt richting zorgarbeid. Zolang we daar ter plaatse blijven trappelen is het voor vrouwen onmogelijk om op een gelijke manier in de maatschappij te staan. Dat klinkt een beetje gek, want in theorie hebben vrouwen alle kansen op de arbeidsmarkt, in de politiek, om de top te bereiken ... maar het gebeurt niet omdat we nog met een andere realiteit zitten in de niet-professionele context."
"Alleen politieke wil kan zo iets

veranderen, maar als je dan ziet dat beleids mensen compleet de voeling missen met zo'n grote groep mensen. Dan is het wel nodig dat we daar blijven over praten."

Jij eindigde die post ook met 'Fix the system, don't fix the women.' Stel dat je zelf kon beslissen, wat zou je als eerste graag aanpakken?

"Er zijn wel een aantal zaken die een verschil zouden maken. Een van de belangrijkste maatregelen lijkt me het gelijkgeschakelen van ouderschapsverlof. We zien bijvoorbeeld in Scandinavische landen dat mannen van bij het begin hun deel doen en daardoor een voorbeeld zijn voor hun kinderen en dat op die manier al doorgeven aan de volgende generatie. Er is ook minder concurrentie op de arbeidsmarkt. Waar hier soms jonge vrouwen niet worden geselecteerd omdat ze misschien wel zwanger zouden kunnen worden, zie je dat daar veel minder."

"Een andere piste is een korte werkweek voor iedereen, waardoor je meer gelijkheid krijgt tussen mannen en vrouwen. Dat komt zo in golven op de politieke agenda, maar daar zijn we nog niet meteen aan toe, denk ik."
"Het is een wonder dat vrouwen niet nog kwader zijn en elke dag op de barricade staan. Eigenlijk is het waanzin dat vrouwen heel hun leven deeltijds gaan werken, extra gaan zorgen ... en dan op het einde nog zouden afgestraft worden door een lager pensioen te krijgen voor die tijd dat ze op 'kosten van de maatschappij' hebben geleefd."

Welke kleine actie zou elke vrouw kunnen doen om hiervoor aandacht te blijven vragen?

"In mijn boek verwijst ik naar een Woman's strike in IJsland, waarop alle vrouwen één dag alle werk hebben neergelegd. Dat is natuurlijk geen klein actie. Ik zou het vooral zichtbaar blijven maken. We moeten hierover blijven spreken. In plaats van je frustraties voor jezelf te houden omdat jij weer voor het entertainment moet zorgen tijdens de pedagogische studiedag van de kinderen. Laat het niet 'gewoon' passeren en blijf die ongelijkheid systematisch benoemen. Anders blijft het gewoon een vanzelfsprekendheid."

"Een van de belangrijkste maatregelen lijkt me het gelijkgeschakelen van ouderschapsverlof."

Je boek ligt binnenkort in de winkel. Hoe kwam je op het idee om een boek te schrijven?

"Het was niet de eerste keer dat ik werd benaderd om een boek te schrijven, maar nu pas heb ik gevoel dat alle puzzelstukjes in elkaar vallen. Mijn zoektocht naar die balans tussen werk en leven is destijds gestart met de podcast. Na 63 afleveringen kwamen we tot de vaststelling dat die balans een mythe is. Ik ben mij dan als een gek beginnen storten op boeken, podcasts, onderzoek rond timemanagement. Ik dacht: 'Als ik maar leer hoe ik dit efficiënter kan aanpakken, dan zijn al mijn problemen opgelost en hou ik met gemak al die balletjes in de lucht.' En uiteindelijk leverde dat wel iets op, maar er klopte iets niet. Hoe efficiënter ik werd, hoe meer werk ik ook aantrok."

"Ik was als individu iets aan het oplossen, wat heel waardevol is naar zelfontwikkeling, maar het probleem is zoveel groter omdat er iets fundamentele verkeerd zit in onze cultuur. Denk maar aan: hustle culture, meer is meer, time is money en daarbij nog alles rond genderongelijkheid en het patriërchaat. Dus dat was bij mij, maar ook bij mijn klanten, helemaal niet zomaar te fiksen. Van daaruit ben ik gaan kijken naar de structuren en systemen die invloed hebben op ons als individu en onze tijdsbeleving. Daardoor zijn de dingen veel helderder geworden. Die inzichten wil ik nu gaan delen met vrouwen in mijn boek. Want het voelt zo bevrijdend om te beseffen dat jij het niet allemaal zelf moet fiksen. Er valt letterlijk een last van je schouders met die erkenning dat je er niet alleen voor staat."

Kan je al een van je inzichten met ons delen?

"Ik zie het echt als een feministisch manifest waarmee ik hoop heel wat vrouwen te inspireren. Een stuk waar ik nu rond aan het werken ben is de kracht van je kwaad maken als vrouw. Als je als man op tafel slaat ben je een kordate, goede leider die het opneemt voor z'n team of mening. Doe je dat als vrouw, ben je een hysterische bitch. Terwijl boos of verontwaardigd zijn net wel tools zijn om dingen te veranderen."

"Al van kleins af aan krijgen we mee om flink te zijn en ons best te doen. Dat zal mij vast en zeker een aantal dingen hebben opgeleverd, maar eigenlijk had ik toen al wat meer mogen zeggen dat ik niet akkoord was. Woede is jouw moreel kompas om te zeggen dat er iets niet klopt, dat er grenzen worden overschreden. En daar mogen we écht wel meer naar luisteren: of het nu gaat om loonsonderhandelingen of de verdeling van de taken in het huishouden ... We mogen ons kwaad maken!"

Anouck, bedankt voor het interview. We onthouden dat we dit taboe moeten blijven bespreekbaar maken en dat het best oké is om je eens kwaad te maken. We kijken vol verwachting uit naar nog meer in je boek dat vanaf 15 januari in de boekhandel te vinden is.